STIVE PIKKE SEXSLAVER OG HESTE PA TAGET AF KVICKLY I HOLSTEBRO

Husker du, da heste og biler duellerede på taget af et nordvestjysk supermarked? Eller hvordan tilskuere grædende måtte forlade rædselshuset Villa Saló på Østerbro? Siden performancegenren gjorde sit indtog i dansk teater for omkring 50 år siden, har publikum været vidne til en ny type teater, som har været både underlig, ubehagelig og smuk.

CAMILLA SKOVGAARD THOMSEN

»Jeg var dybt fascineret – og forvirret«, fortæller lektor emeritus Stig Jarl om Kirsten Dehlholms 'Rastepladser', der blev opført på Glyptoteket i 1978.
Foto: Torben Voigt

I år er det 300 år siden, at Danmarks første folketeater åbnede og udbredte kendskabet til det, vi traditionelt forstår som teater, til den danske befolkning.

Men for cirka 50 år siden fik teateret en ny, rebelsk lillebror, der som oftest karakteriseres ved at se bort fra alle velkendte konventioner: performancekunsten.

Nogle gange minder den om teater, andre gange gør den ikke, og af samme årsag har der gennem årene været kamp blandt forskere om, hvordan man præcis definerer genren. Som Stig Jarl, lektor emeritus på Teater- og performancestudier ved Københavns Universitet, grinende proklamerer, efter vi har forsøgt at indkredse emnet en halv times tid:

»Jeg ville aldrig turde komme med en definition, der skulle rumme alt, hvad der kaldes performancekunst«.

Mens nogle eksperter mener, at den danske performancekunsts teaterspor tog sin begyndelse i slutningen af 1970'erne med gruppen Billedstofteaters meget anderledes værker, mener andre, at genren slog rødder i start-1970'ernes aktionsteater, eksempelvis hos teatertruppen Solvognen. De lavede blandt andet aktionen 'Julmandshæren' i 1974, hvor omkring 100 udklædte julemænd forsøgte at rive Arbejdsretten ned med hakker og trykluftsbor, delte gaver ud til folk i Magasin og ad flere omgange blev stoppet af politiet.

I sin levetid på cirka et halvt århundrede har performancekunsten været under konstant udvikling, og på den danske scene tæller den i dag alt fra Bjørn Nørgaards verdensberømte 'Hesteofringen', hvor han foretog en rituel slagtning af en hest og fordelte indvoldene i syltetøjsglas, kunstnerkollektivet Signas rædselshus 'Villa Salo', hvor publikum kunne gæste en herskabsvilla på Østerbro med sexslaver og vold 24 timer i døgnet, og performancegruppen Sisters Hopes terapi- og sanseorienterede performances.

Ofte har kunstformen været karakteriseret ved, at være grundlæggende *underlig* og svær at afkode mening fra, fortæller Stig Jarl.

»Performance er som et abstrakt digt, og du kan ikke afkode det som andet end en oplevelse af form og bevægelse i tid. Intellektet mister kontrol, og du føler en grundlæggende usikkerhed, fordi du ikke forstår, hvad der sker. Ordet 'fordi' er væk. Vi spørger hele tiden *hvorfor*, og det vil det ikke svare på«.

Teater- og dansekritiker Monna Dithmer er langt hen ad vejen enig i, at performancekunst er oplevelse snarere end historiefortælling, dog mener hun ikke, at performancekunst nødvendigvis afstår fra at formidle mening og sige noget mere konkret.

En overordnet og meget bred definition på performancekunsten er ifølge teaterkritikeren, at den er *sanselig*.

»Helt basalt er der en krop i centrum, der udfører nogle handlinger i real tid, og det kan foregå hvor som helst. Men det sker i direkte relation til stedet og til publikum, der evt. kan blive inddraget. Modsat teatret med roller, fiktive universer og en handling, man kan følge med i, skal man her snarere sanse sig frem. Det er en meget kropslig, men også kognitiv oplevelse«, siger hun.

I samråd med tre teatereksperter har vi udvalgt fem af dansk teaterhistories vildeste performances. De genfortælles her som personlige beretninger fra Stig Jarl, Monna Dithmer og Erik Exe Christoffersen. Sidstnævnte er lektor og underviser i dramaturgi og teaterproduktion på Aarhus Universitet.

Rastepladser

'Rastepladser' var skabt af kunstnerkollektivet Billedstofteater med tekstildesigner Kirsten Dehlholm i spidsen. Værket blev opført i 1978 i Glyptotekets Vinterhave. Stig Jarl fortæller her, hvordan han oplevede værket.

»Jeg havde hørt lidt om Kirsten Dehlholm og Billedstofteater og havde set noget, de havde lavet nogle måneder forinden inde på Strøget. Et optog, som bevægede sig langsomt gennem byen, med personer i mærkelige blå kostumer med røde pinde og fjer og hø. Derfor vidste jeg godt, at jeg ikke bare skulle ind og se på græske og egyptiske figurer, da jeg gik ind ad døren til Glyptoteket den dag.

Alligevel blev jeg forundret over, hvad der mødte mig. Vinterhaven er jo et enormt magisk rum. Og nu var det befolket med udstoppede dyr og mærkelige væsener – mange kostumeret i en slags groft tekstil. De var der ligesom bare, dukkede pludselig stille op og bevægede sig langsomt rundt. Virkelig langsomt. Det viste sig at være meget typisk Kirsten Dehlholm, som senere blev kaldt for 'Kirsten-Slowshow'.

Der skete ikke som sådan noget, man gik bare rundt i Vinterhaven og kiggede. Jeg gik på et tidspunkt op ad en trappe, hvor der stod en gigantisk – jeg tror, hun var lyserød – kvinde, som bare flyttede rundt på nogle figurer på stengulvet, og som man skulle kante sig forbi. Man fik aldrig øjenkontakt med nogen af performerne, de var et andet sted, i et andet univers. Jeg var dybt fascineret – og forvirret.

Ordet forundret er godt til at beskrive oplevelsen. Værket havde ikke en begyndelse og eller en slutning. Som jeg husker det, stoppede det ligesom bare lidt ud af det blå. Jeg kan ikke huske, om vi klappede.

Jeg syntes, det var fedt at være en del af, og mest af alt, at det var smukt. Men jeg var kun 25 år, og som ung marxist, der først og fremmest så politisk teater, fandt jeg det også dybt provokerende, at det ikke handlede om noget, og at jeg ikke kunne finde redskaber i min hjerne til at afkode det.

På den tid var det abstrakte maleri knapt accepteret og absurd teater sta- ▶

GUIDE

Disse performances kan du opleve i efteråret 2022

Sisters Hope. Flere gange i løbet af efteråret kan du opleve performancegruppen Sisters Hope i deres permanente residens, Sisters Hope Home, i Hedehusene. En billet gælder til en overnatning i hjemmet, hvor publikum selv er medskabere af den performance, der opstår.

Beyond Darkness. I oktober kan du opleve forestillingen 'Scintillae' af kunstnerduoen Beyond Darkness på både Basement i København og Teater Momentum i Odense. Til januar opsætter duoen også værket 'Entangled' på Skuespilhuset, der beskrives som »en multisensorisk og multiorganismisk totaloplevelse inspireret af svampenes skjulte verden«.

Logen. I november kan du opleve kunstnerkollektivet Logens 'Kabaret Monstrum'. Forestillingen undersøger det bizarre og okkulte i en verden, som er blevet overtaget af monstre.

Cantabile 2. I november opsætter egnsteatret Cantabile 2 forestillingen 'Memoire sans souvenir' i Vordingborg Teatersal. Forestillingen er inspireret af nycirkus, moderne dans, fysisk teater og bevæger sig ind i de fortabte minders land.

To gigantiske hoveder var del af Kom De Bagfras 'Det Syvende', der blev opført i B&W-Hallen i 1989.
Foto: Steen Madsen

dig elitært. 70'ernes teater var stort set enten rent underholdningsteater eller forestillinger med indhold og budskab, som lagde op til stillingtagen. Men disse nye forestillinger – som man jo endnu ikke havde et begreb for – var provokerende, fordi vi som tilskuere ikke kunne forstå, hvad det gik ud på.

Jeg kan huske, hvordan provokationen rumlede i mig, da jeg gik ned til min cykel på H.C. Andersens Boulevard. Bagefter tænkte jeg: 'Gud, det var flot, men hvad ville de med det?'.

Og det er interessant at tænke tilbage på, for det er jo lige netop det, jeg synes, er fantastisk i dag. At kunsten også kan være underlig, smuk og uden egentligt formål«.

Det syvende

Værket 'Det Syvende' blev skabt af performancegruppen Kom De Bagfra. Værket blev opført i B&W Hallen i 1989. Stig Jarl fortæller.

»Kom De Bagfra var en performancegruppe, der definerede sig selv som en slags 2. generation til Kirsten Dehlholm. Det særlige ved dem var, at musik bar enormt meget af deres performances. Jeg tror faktisk, at de havde et helt Kom De Bagfra-band. Til alle deres performances havde de integreret stemningsfyldt musik.

Jeg kan huske, det startede med, at der kom sand ned fra loftet, som landede på gulvet, hvor der lå en form for bunke. Der var lysspots, som først bevægede sig fra loftet og så ned på bunken på gulvet. Pludselig lyste bunken op og blev levende. Det viste sig, at der lå performere i den. Det var lidt som magi.

Kom De Bagfra havde været i skibsværftet B&W's samlehal i flere måneder og arbejdet med rummet. Hallen, som jo er koloenorm, var delt op med tæpper, og som publikum lod vi os styre af lyset, som bevægede sig rundt. Rundt omkring var der placeret kæmpestore figurer, performere eller installationer.

På et tidspunkt kom vi gennem nogle tæpper, og pludselig stod der to gigantiske hoveder, som viste sig at kunne køre og bevæge sig rundt i lokalet. På et andet tidspunkt troede vi, at vi kiggede på en skulptur, men det viste sig at være en performer, som pludselig bevægede sig. Og sådan var det hele vejen igennem. Ting skete ligesom bare med et strejf af magi.

Lyset, rummet og musikken gjorde oplevelsen meget stemningsfuld. Det var et mørkt rum og en mørk stemning. Men ligesom med Kirsten Dehlholm, så var der ikke et forløb eller en handling. Det er svært at forklare. Men også en oplevelse, som ikke skal udsættes for en afkodning af mening.

Jeg var mere end 10 år ældre, da jeg oplevede 'Det Syvende', end da jeg så 'Rastepladser', så jeg havde en helt anden ballast, og jeg var ikke provokeret af det formålsløse på samme måde. Jeg kan huske, at jeg var dybt optaget af formatet og virkemidlerne.

Men jeg kunne stadig mærke en usikkerhed, som nok er karakteristisk ved performance. Når du går ind i en almindelig teatersal, så sætter du dig på en stol, og selv om du ikke kender handlingen, ved du i et vist omfang, hvad der skal ske. Men i det her format er de traditionelle spilleregler sat ud af spil. Du aner ikke, hvad der skal ske, eller hvad der er forventet af dig som tilskuer.

Og det uforudsigelige er lige præcis det, der for nogle mennesker gør performance til det mest forfærdelige og ubehagelige, man kan opleve«.

Skibet Bro

'Skibet Bro' blev til i samarbejde med Kirsten Dehlholm og Odinteateret i forbindelse med Holstebro Festuge. Værket blev opført forskellige steder i Holstebro i 1991, blandt andet på taget af Kvickly, som var blevet bygget om til en parkeringsplads. Erik Exe Christoffersen fortæller her, hvordan han oplevede og deltog i værket.

»Kirsten Dehlholm ville lave et værk, der tog udgangspunkt i det lokale Holstebro, som var det et fremmed land. Og i samarbejde med Odin Teateret blev alle lokale foreninger støvet op, for Holstebros egne borgere skulle selv være performere i værket.

Der endte med at være 700 medvirkende, som kom fra alle slags foreninger, man kan tænke sig. Rideklubber, hundeforeninger, karateklubber, automobilklubber, danseforeninger, brandmænd og alt muligt andet. Det vigtigste var, at alle foreningerne rummede en form for handling eller et ritual, som de plejede at udføre.

De medvirkende deltog i forskellige performances, som blev fordelt hen over syv døgn.

Der var en performance cirka hver fjerde time – også om natten. Sideløbende var der hyret tømrere ind til at bygge et skib, som skulle stå færdigt i slutningen af ugen.

De forskellige konkrete handlinger varede omkring et kvarter ad gangen og fungerede ved, at Kirsten havde kombineret forskellige handlinger, som normalt ikke ville ses sammen. For eksempel skulle hundeluftere gå rundt blandt karateudøvere, mens der blev spillet klassisk violinmusik, som slet ikke passede til.

Hundelufterne og karateudøverne gjorde jo bare, hvad de plejede at gøre til hverdag, men det var mærkeligt at se, fordi ritualerne var blevet flyttet over i en helt anden ramme.

Tanken var at præsentere den forskellighed, som herskede i byen. Ved at skærpe forskelligheden, men forskubbe og rense de sædvanlige handlinger i tid og rum, kom der pludselig en fremmed karakter frem. Det var som en slags genfortryllelse af verden.

En af de vildeste scener, jeg kan huske, var, da en gruppe dressurryttere var blevet sat sammen med en gruppe amerikanerbiler på taget af Kvickly. Bilerne gassede op og trykkede på bremsen, så de hoppede og lavede hjulspind frem mod hestene, der blev helt vilde og trippede rundt. Det lignede et slags tvekamp eller mytologisk duel. Hest mod bil.

Jeg deltog selv i værket med min teatergruppe, Teater Akadenwa, som bestod af en japansk danser og nogle bjergbestigere. Vi optrådte klokken fire om natten en onsdag, hvor bjergbestigerne hang oppe i nogle tårne, mens den japanske danser udførte en rituel dans. Hvis man bare kom tilfældigt forbi klokken fire om natten, har man nok tænkt: What the fuck!.

På sidstedagen skulle det færdigbyggede skib begraves. Det blev båret ind i en park, hvor der stod en gravko, som gravede et hul, og så var der skuespillere klædt ud som isbjørne og soldater, som hjalp med at grave hullet. Da skibet blev sænket og begravet, steg en masse hvide balloner op i luften.

Kunsten blev begravet og genopstod. Som en sjæl, der steg op – ikke en menneskelig sjæl, men kunstens sjæl og evne til at transformere sig.

Hvis du spørger Holstebros borgere, så lever værket stadig i deres erindring her 30 år senere. Det gør det også hos mig. Siden 80'erne er der kun 5-6 forestillinger, som stadig står helt klart i min erindring, og det her er en af dem. Det var en helt ny form for teater og antropologisk undersøgelse, hvor alle kunne vise eller demonstrere deres særlige identitet«. ▶

Villa Saló

'Villa Saló' blev skabt af kunstnerkollektivet Signa, som består af Signa og Arthur Köstler. Værket blev fremført i en herskabsvilla på Østerbro i 2010. Monna Dithmer fortæller her, hvordan hun oplevede værket.

»'Villa Saló' foregik i en gammel, forfalden herskabsvilla på Østerbro og var inspireret af Pasolinis film 'Saló – 120 dage i Sodoma', som handler om en gruppe libertinere og deres sexslaver. Performerne var i deres karakterer fem dage i streg, og publikum kunne komme og være gæster i villaen alle døgnets 24 timer. Signa sagde, at huset skulle falde sammen om ørerne på dem, før de ville gå ud af karakter.

Der var frostgrader og sne den aften, jeg kom til villaen, og jeg skulle stå og vente noget tid, før nogen lukkede op til villaens entré, hvor en af villaens fire libertinerherrer, som blev kaldt 'masters', stod og tog imod mig. Sammen med ham stod tjenestefolk og husets fruer, som blev kaldt 'madames'. I glimt kunne jeg se sexslaverne, som blev kaldt 'the children'.

Libertineren sagde til mig, at jeg skulle sige et tal, og jeg svarede med 'syv'. Så viste det sig, at et af 'børnene', altså sexslaverne, skulle uden for døren og stå i sneen i syv minutter. Og det var min skyld, for jeg havde sagt tallet syv.

Senere på aftenen skulle en ung pige konfirmeres. Hun var blevet klædt i en fin hvid kjole og stod og glædede sig, men hun blev ført ned i Orgiesalen, hvor hun skulle defloreres. Publikum blev inviteret til at se med, mens hun blev mas-

Da teateranmelder Monna Dithmer så Signas forestilling 'Villa Saló', blev hun bedt om at sige et tal. »Syv«, svarede hun, hvorpå skuespilleren Eva Vium blev sendt nøgen ud i sneen i syv minutter. Foto: Arthur Köstler

sevoldtaget af både masters og en gruppe vagter, der blev kaldt 'fuckers', som skulle stå for det hårde, penetrerende arbejde.

Så stod vi der, med pindemadder og drinks, mens den unge pige vred sig. Og det mest rystende var jo, at ingen greb ind. Heller ikke mig selv. Jeg var der for at anmelde værket, og når jeg anmelder, har jeg et princip om, at det ikke skal være mig, der igangsætter begivenhederne.

Flere gange i løbet af aftenen, syntes jeg, at det var kvalmende ubehageligt at være der. Man vidste jo godt, at der ikke var nogen, der blev voldtaget i virkeligheden. Performerne havde ikke rigtig sex, men de var virkelig gode til at få det til at se sådan ud.

Grænsen mellem kunst og virkelighed var meget tynd. Der var ægte, erigerede penisser, og når nogen blev pisket – hvad enten det var gæster, som selv bad om det, eller sexslaver – så efterlod det ægte røde mærker.

Flere gange i løbet af aftenen flygtede jeg op på børneværelset, men man kunne ikke være sikker nogen steder. En af madammerne stoppede mig og sagde: »Jeg synes, det er påfaldende, så meget du opholder dig i børneværelset«.

Pludselig stod jeg i midten af de der 'fuckers', som begyndte at kærtegne mig i nakken og sagde, at gæster og beboere jo ikke måtte have sex, men med mig kunne de måske godt gøre en undtagelse, jeg skulle bare lige komme med ud bagved.

Det havde jo været spændende at se, hvad de havde fundet på. Men jeg turde simpelthen ikke.

Ubehaget sad i mig, flere dage efter at jeg havde forladt villaen. Jeg tænkte: 'Gud, er jeg et forfærdeligt menneske, fordi jeg ikke gik og smækkede med døren?'.

Jeg havde jo været der, jeg havde ikke grebet ind, og jeg havde selv været bøddel, da den unge pige blev sendt ud i kulden.

Der kom meget kritik af forestillingen bagefter, for hvor meget kunne man egentlig sikre performernes sikkerhed, og var det for grænseoverskridende for publikum at blive inddraget så meget? De tanker tænkte jeg også selv, og jeg tror ikke, at værket havde kunnet fungere i dag, post-#MeToo.

Men det, jeg husker som fantastisk, var, hvor hurtigt man lod sig opsluge af et parallelt univers med egne regler, som man skulle underkaste sig. Som tilskuer blev man virkelig udfordret på normer og moral, og man blev tvunget til at tage stilling til, om man ville bryde ind, eller om man bare ville gå med strømmen«.

MUSIKTEATRET albertslund

EFTERÅR 2022

BILLETTER KAN KØBES PÅ TICKETMASTER.DK

ONE NIGHT OF QUEEN	27. SEPTEMBER	DYBVAAAAAD, SÆSON 13	5. OKTOBER
SOMMER I TYROL	7. OKTOBER	BUGSY MALONE	20.-26. OKTOBER
BLINKENDE LYGTER	28. OKTOBER	SPECIALKLASSEN	29. OKTOBER
VERDEN IFØLGE PELLE	2. NOVEMBER	LA VENDETTA | I PAGLIACCI	3. NOVEMBER
ONKEL REJE	5. NOVEMBER	IN THE AIR TONIGHT	10. NOVEMBER
JAN HELLESØE	11. NOVEMBER	DEN POETISKE RAPTUS	12. NOVEMBER
JOKES–ANDERS MATTHESEN	15. NOVEMBER		

MusikTeatret Albertslund | Bibliotekstorvet 1-3 | 2620 Albertslund | mute.dk

ODSHERRED TEATER

I SMUK NY TEATERSAL
ODSHERRED.BILLETTEN.DK

the LAST CHRISTMAS

en bittersjov teaterkoncert

23. NOVEMBER - 17. DECEMBER 2022

Glæd dig til en hyggelig aften op til jul, hvor vi skruer helt op for kærligheden og serverer de svedigste, smukkeste og skøreste julehits, som du aldrig har hørt dem før!

Med: Mei Oulund, Henrik Ipsen, Martin Ullitsdahl, Isa Marie Henningsen
Musikalsk arrangement: Martin Ullitsdahl
Instruktør: Leiv Arne Kjøllmoen

TO FOR ÉN

4. -20. MAJ 2023
Få to forestillinger for ens pris, samme aften!

ALT ER FLOSKLER er en tragikomisk forestilling om en mand i sorg.

JEG GÅR! Er en stærk og personlig forestilling om kvinders angst for at færdes alene mørke og øde steder.

Med: Henrik Ipsen og Mei Oulund
Komponist og musiker: Randi Pontoppidan
Instruktør: Leiv Arne Kjøllmoen

TEATERCAFEEN SERVERER GOD MAD AF LOKALE RÅVARER, MED FOKUS PÅ ØKOLOGI OG DET GRØNNE

EN DEL AF TEATER BILLETTER

ODSHERRED TEATER
ALGADE 36, 4500 NYKØBING SJ.
PARKERING V. HOLST HAVE.

Sensuous City

'Sensuous City' fra 2021 var en 24-timers performancevandring, som foregik på Københavns Rådhus, rundt omkring i København og i Nikolaj Kunsthal. Værket er skabt af performancekollektivet Sisters Hope ledet af Gry Worre Hallberg. Monna Ditmer fortæller her, hvordan hun oplevede værket.

»Det begyndte med, at vi blev lukket ind på bagsiden af Københavns Rådhus, hvor vi blev modtaget af 'søstrene'. De var klædt ud som en slags nonner og kom ligesom fra et andet, altmodisch univers. Og så var de meget venlige og meget beroligende i deres energi.

Vi fik bind for øjnene, og de førte os nænsomt op ad nogle trapper. Hele ens sanseberedskab blev pludselig meget opmærksomt, for man kunne ikke se noget. De begyndte at nynne en smuk melodi, der gav fornemmelsen af, at vi befandt os i et kæmpe, fantastisk klangrum. Det føltes lidt som at være i midten af en rituel handling.

Da vi kom ud, fik vi nyt blondebind for øjnene, for nu skulle vi ud i byen for at opleve den på en ny og mere sanselig måde.

Vi blev delt op i grupper af fem, og så fik vi et reb bundet om livet og begav os afsted. Vi skulle både lære at gå som en gruppe, og samtidig skulle vi opleve byen gennem de der blondegardiner, som dog snart blev erstattet af et sort bind, der lukkede helt af for synet. Vi skulle mærke alle overflader med hænderne, alt fra støvede mure til bænke af træ. Og vi skulle lytte og lugte til København. Når synssansen var taget væk, kunne man pludselig lugte ting, man ikke havde lagt mærke til før: tis, mad eller måske parfumen fra en, der gik forbi.

»Det føltes lidt som at være i midten af en rituel handling«, fortæller Monna Dithmer om Sisters Hopes 'Sensuous City' fra 2021. Foto: Diana Lindhardt

Pludselig kunne man blive forskrækket, fordi en cyklist kom drønende forbi. Man var nødt til hele tiden at være opmærksom, og man var nødt til at underlægge sig gruppen, hvis det skulle fungere. Vi bevægede os gennem byen som en lille sekt på føle-, lyd- og duftvandring.

Vi bevægede os enormt langsomt, og på turen blev vi selv en kunstinstallation. Enormt mange havde brug for at gå over og spørge, hvad vi egentlig lavede. Nogle troede, vi var til en polterabend, andre blev nærmest provokeret af synet.

Mens det stod på, mistede jeg fuldstændig tidsfornemmelsen. Jeg ved, at hele performancen varede 24 timer, men jeg aner ikke, hvor lang tid der gik, fra vi gik fra Københavns Rådhus og kom til Nikolaj Kunsthal.

Da vi kom til kunsthallen, fik vi bindet for øjnene af og kom ind i det fantastiske, store, hvide rum. Her var sat rækker med køjesenge op. Midt i rummet blev et rødt klæde rullet ud, hvor vi skulle sidde og spise middag.

Bagefter skulle vi på en midnatsvandring, hvor vi igen blev bundet sammen med reb og blev trukket afsted af den, som gik foran. Det var herremorsomt, folk på gaden var nærmest sådan lidt aggressive, fordi de ikke kunne forstå, hvad vi lavede.

Under aftenens sansesessioner kom jeg op i kunsthallens kirketårn, og en af de andre spurgte: »Skal vi ikke lugte til hinanden?«. Det gjorde vi så. Nu lyder det mærkeligt, men grundlæggende gjorde vi det, som vi plejede – gik, spiste, sov, børstede tænder. Men det hele foregik i et andet univers.

For nogle ville det måske have været ubehageligt, for universet havde regler, som man skulle følge. Skulle man ud, skulle man følges.

Man skulle også lægge sig ned og sove blandt en masse mennesker, man ikke kendte. Man gav afkald på sit frie jeg, og det var en god læring at blive frataget det individuelle valg.

Det var fedt, at publikum blev hovedpersonerne. Det er et gennemgående tema i Sisters Hopes værker. Og hvis man ikke gad åbne sig for projektet, så fik man ikke noget ud af det. Søstrene havde hver især deres 'poetiske selv', og det var også det, de bad os om selv at finde ind til.

De tog styring over vores tid i 24 timer, og i en hverdag, hvor alle har travlt, blev det en grundtræning i at (gen)opleve sanseberedskabet og opleve, hvordan den by, vi bor og færdes i hver dag, egentlig lyder, lugter og føles«.

camilla.skovgaard@pol.dk